סוגי מספרים

קיימים שלושה סוגי מספרים:

1. **מספר גיבור**–מספר את הסיפור **בגוף ראשון**. הוא עשוי להגביה את עצמו, לגמד את דמותו או לתאר את חייו הפנימיים בפירוט רב.
2. **מספר עד** – (מצלמה). הוא מספר על דמויות שפגש או על אירועים שחווה ולפיכך הוא מעורב בסיפור. מעורבות זו מקנה לו עמדה מסוימת ואינה מאפשרת לו להיות נייטרלי. הוא מצוי בתוך הסיפור, ולכן ידיעתו מוגבלת
3. **מספר כל יודע** (אלוהים).הוא הנמצא מחוץ לעולם שעליו הוא מספר, ומסוגל לשוטט בזמן ובחלל כרצונו. תוך כדי הסיפור הוא מסוגל לתאר את המחשבות והרגשות של גיבוריו, את המצבים הנעלמים מעיני אחרים ואת העבר והעתיד של הדמויות.

מידת המעורבות

מידת המעורבות מתחלקת גם היא לשני סוגים:

1. **מספר בלתי מתערב** - מספר המשתדל להיות נייטרלי ואובייקטיבי ככל האפשר. הוא אינו נוקט עמדה מוצהרת בסיפור.
2. **מספר מתערב** - מספר הנוטה להביע את עמדתו כלפי הדמויות או ההתרחשויות בסיפור הקצר. הוא עשוי לפרש התנהגות הגיבורים לפי ראות עיניו. לעיתים הוא מעדיף דמות אחת על דמות אחרת.

הסיפור הקצר

הגדרה

הסיפור הקצר הוא יצירה ספרותית בעלת היקף **מצומצם**. בגלל צמצום זה מובלט בסיפור הקצר בד"כ אחד המרכיבים שבו : דמות, עלילה או רקע, תוך דחיקת שאר המרכיבים ממעמדם. בדרך כלל יש בסיפור **עלילה אחת** והלשון היא **"חסכנית"**, אשר יוצרת **פערי מידע** רבים, ועל הקורא למלא את פערים הללו בכוחות עצמו תוך ניצול מירבי של כל הפרטים הצדדיים, כביכול, המפוזרים בין השיטין בטקסט הסיפורי. בנוסף, הפרטים הנמסרים בסיפור הינם בעלי ערך רב ומשמעותיים להבנתו. בסיפור הקצר יש **מעט דמויות** – בדרך כלל אחת ראשית וכמה דמויות משניות. לעיתים קרובות, עומד במרכז הסיפור **מוטיב**, העיון או תבנית חוזרת שמסביבם מתמקדות המשמעויות השונות של הסיפור.

<u>מבנה הסיפור הקצר</u>

לסיפור הקצר יש בד"כ מבנה קבוע והוא:

אקספוזיציה – **הֵיצֵג. זוהי הפתיחה בסיפור המציגה את הדמויות, הזמן, הרקע ומקום העלילה.**

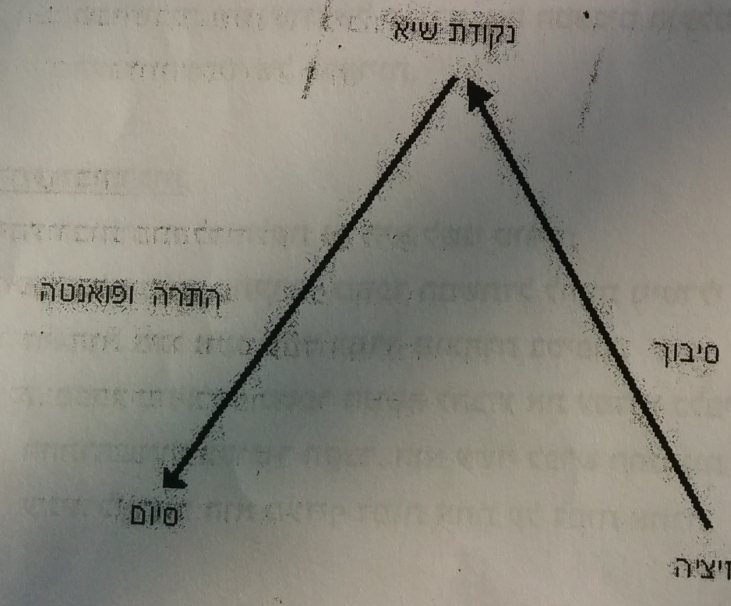
סיבוך – בסיפור הקצר מוצגת בעיה (חברתית או רגשית) שמסתבכת.

שיא – הסיבוך מגיע לשיאו, יחד איתו גם המתח בקרב הקוראים.

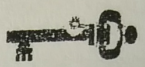
התרה (פתרון) – הבעיה נפתרת ולעתים הפתרון מביא עימו יסוד הפתעה = פואנטה.

סיום – סיפור העלילה מסתיים.

תרשים מבנה הסיפור

תפקידיו של הדיאלוג בסיפורת

הסיפורת היא סוג ספרותי, שבו מספר כלשהו מספר עלילה, שהתרחשה בעבר. לעיתים מציג המספר דיאלוג (דו־שיח), כפי שהתרחש. הדיאלוג הוא יסוד דרמטי מעיקרו (בדרמה יש רצף של דיאלוגים).

לדיאלוג מספר תפקידים ביצירה והוא עשוי לעזור באיפיון הדמויות, בעיצוב מבנה העלילה ובהדגשת המסר הרעיוני של היצירה.[1]

א. איפיון דמויות:

1. הדיאלוג **מאפיין דמויות בצורה ישירה, בלתי אמצעית, ללא התערבות המספר.**
2. הדיאלוג עשוי לאפיין את **אופי הגיבורים** על פי: תוכן דבריהם, טון דיבורם ורמת לשונם.
3. הדיאלוג עשוי **לחשוף את נפש הדובר,** המתפרץ לתוך הסיפור בדיבור ישיר ונושא את דברו. הסבר מדוע ראוי להתרשם שבולה זמרת יהודה.
4. הדיאלוג עשוי **לחדד ניגודים** בין המשוחחים או **לקרב ביניהם,** כל זאת בהתאם לעמדותיהם. נגדיש השקפת מלש בין הסבר ליהודה.
5. **היעדר דיאלוג** - עשוי להיות משמעותי ועשוי ללמד על **חוסר תקשורת בין הדמויות.**

גם בסיפור "יד ושם" של **אהרון מגד** מצוי הדיאלוג. שם משוחחות הדמויות זו עם זו. אם ניקח לדוגמה את הדיאלוג שבין **סבא זיסקינד ויהודה,** בעלה של נכדתו, נוכל מייד לראות, שסבא **בטוח בעצמו,** משלב בשיחתו **מלים, השייכות לדורו** כמו: *"ניחא"* או *"אז מה בכך. איזו רבותה היא זו?... דמך סמוק משלהם?"*. לעומת יהודה בן הדור הצעיר, המגלה חוסר ביטחון בנוכחות הסב, וחוזר על המלים *"לא אמרתי זאת. אמרתי רק..."*, או *"גם זה לא אמרתי. אמרתי ש..."*.

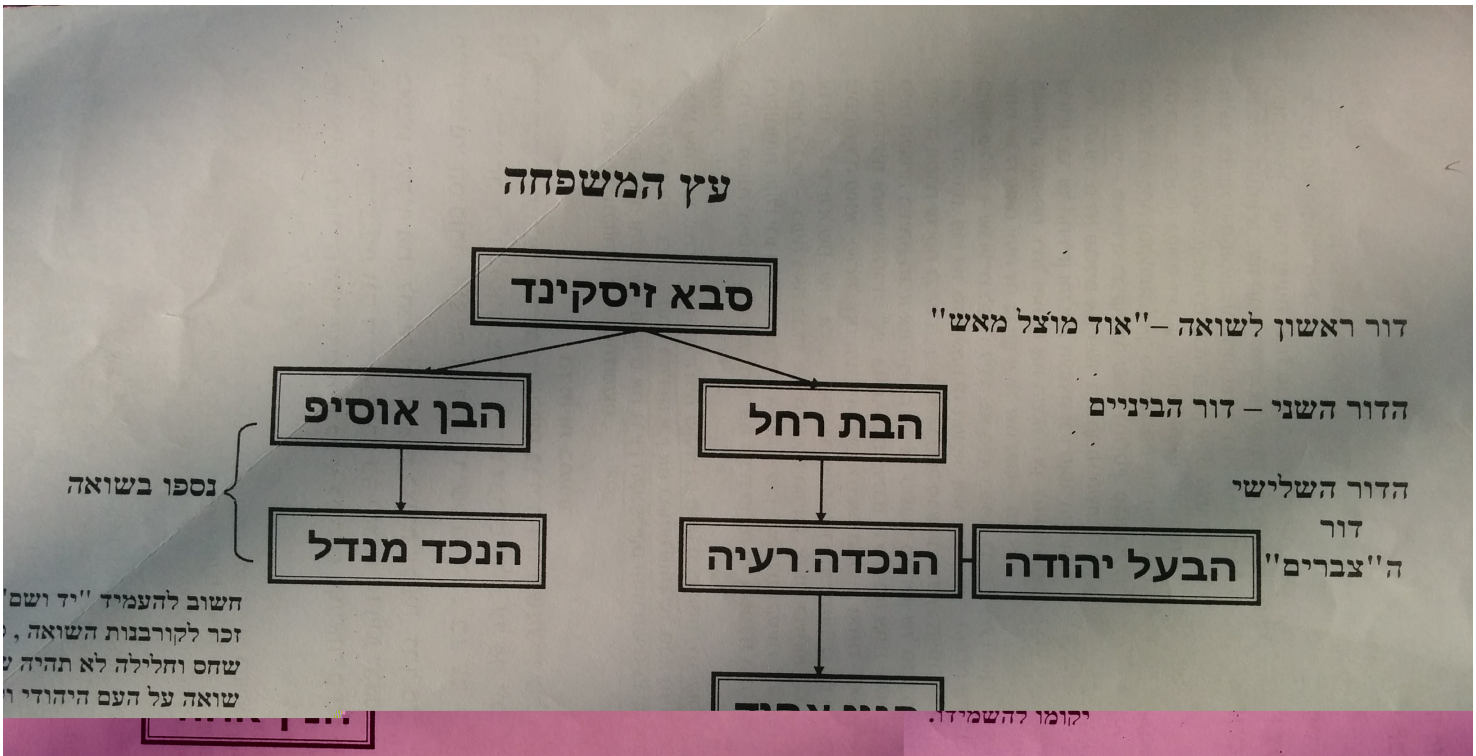
הדיאלוג מחדד קונפליקטים, ואכן בסיפור "יד ושם" הקונפליקט מתעורר בעקבות הצורך לתת שם לתינוק, העומד להיוולד לבני הזוג, יהודה ורעיה. סבא רוצה, שהרך הנולד ייקרא על שם מנדלה נכדו, ואילו הזוג הצעיר מעדיף שם עברי ישראלי - אהוד.

יהודה טוען: *"אנחנו נולדנו בארץ"*, והסב זיסקינד טוען, שכל מה שהיה שם, בעבר, בגלות לא מת, ויש לשמור על קשר של המשכיות. **הדיאלוג מחדד את ההבדלים שבין הגלות לבין ישראל, בין ההווה לבין העבר, בין הרצון לשכוח לבין הרצון לזכור.**

"גם זה לא אמרתי. אמרתי ש...".

הדיאלוג מחדד קונפליקטים, ואכן בסיפור "יד ושם" הקונפליקט מתעורר בעקבות הצורך לתת שם לתינוק, העומד להיוולד לבני הזוג, יהודה ורעיה. סבא רוצה, שהרך הנולד ייקרא על שם מנדלה נכדו, ואילו הזוג הצעיר מעדיף שם עברי ישראלי - אהוד.

יהודה טוען: *"אנחנו נולדנו בארץ"*, והסב זיסקינד טוען, שכל מה שהיה שם, בעבר, בגלות לא מת, ויש לשמור על קשר של המשכיות. **הדיאלוג מחדד את ההבדלים שבין הגלות לבין ישראל, בין ההווה לבין העבר, בין הרצון לשכוח לבין הרצון לזכור.**

חשוב להעמיד "יד ושם"
זכר לקורבנות השואה ,
שחס וחלילה לא תהיה
שואה על העם היהודי

יקומו להשמידו.

לקורבנות רבים של השואה אין זרע ושמם עלול להישכח. על כן, הד
"יד ושם" לניצולי השואה.
בשם "יד ושם" יש אירוניה וביקורת של המס

ורות השני והשלישי מופקדים על הקמת

א עדות, לא יד ולא שם, שום זכר".
ך על דור הצעירים לגידי האו"ם.

הדמויות בסיפור

הישיר מיפיעה הגדרה מפירשת ברורה וחד משמעית של הדמות
מכוונתה. הלולא אינו צריך לפרש דברים אלה. על פן. יוסף אבן.
נחי הסיפורת. הוצאת אלדמון. ירושלים (תשנ"ב). עמ' 54.

באפיון העקיף נותן להכיר אותה
הופעתה ההיצינית זגם דרך הסביבה בה נמצאת הדמות. באפיון עקיף
מופיעים תיאורים הדורשים מן הקורא לפרשם. התיאור" ניתנים
לפרשנות שונה. לדוגמא: "

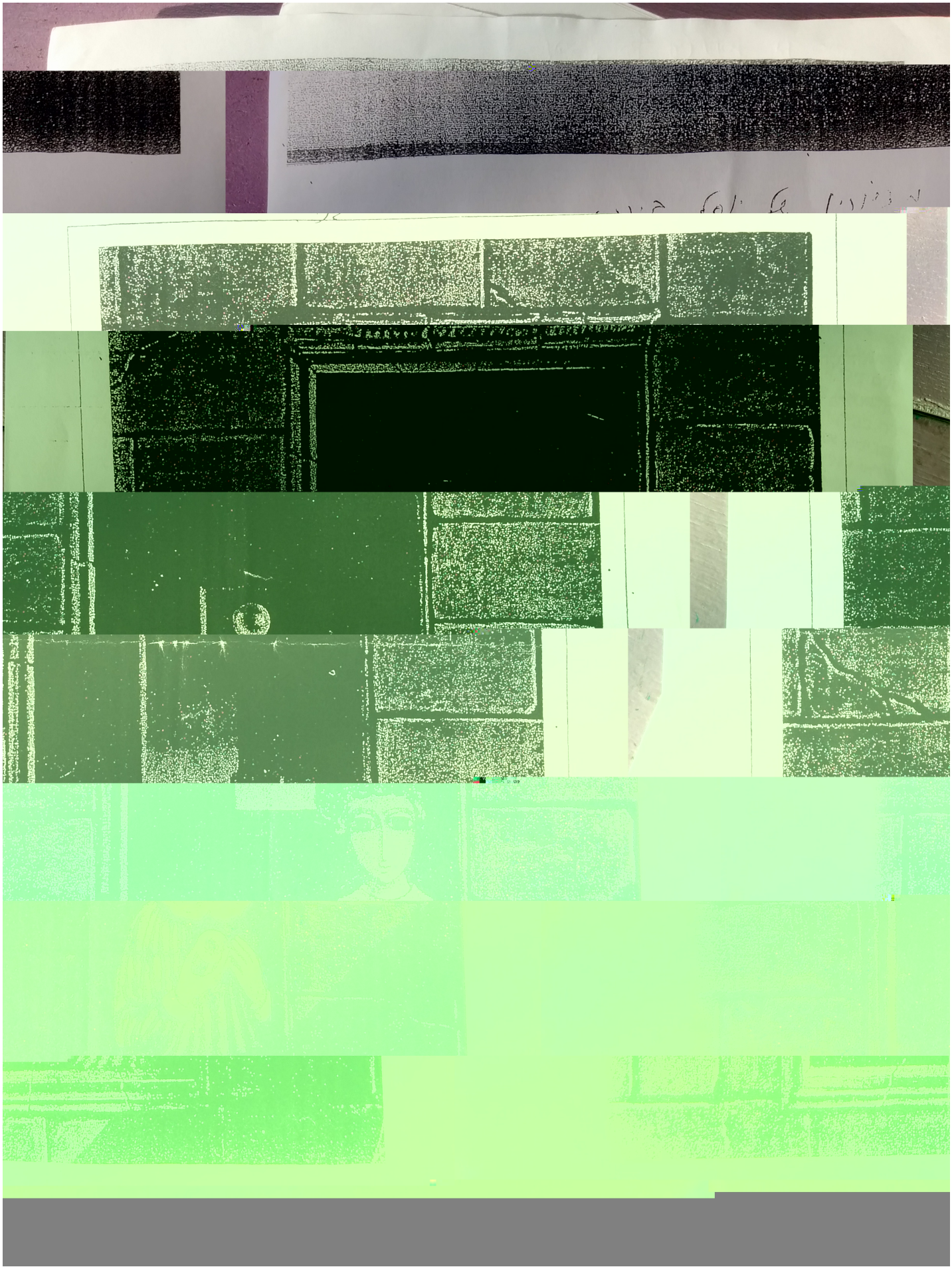
באפיון
או של ר
מילון מו

מגד בונה לפנינו דמויות שחו
להיות דמויות ייצוגיות, המייצ
בחברה הישראלית במדינת

רגות מעצם קיומן הפו
צגות תפיסות עולם שונות של קבוצות
ישראל שלאחר השואה ואולי אף עד ימינו.

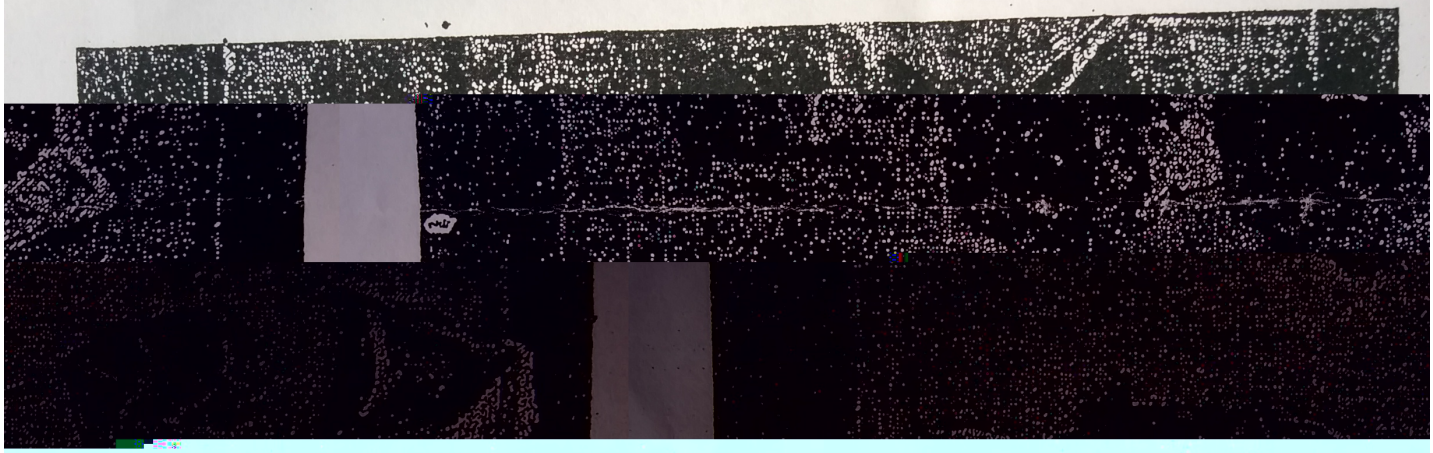
משמות מקראיים המעידים

מקימי המדינה והחלוצים להמשיך את תקופת המקרא וקו
יבורי המקרא. בתקופת המקרא ישב עם ישראל בארצו
תפיסה החלוצית-ציונית-חילונית (ולאחר מכן
יתר עוצמה) ניסתה להשיל מעל עצמה אלפיים שנות
ישראל היה 'עם הספר' ולא עם עובדי אדמה.
קיום יהוד

ו הוצגו בתערוכות רבות בישראל ונרכשו על ידי אספנים.

אמנות לשנת 1980.

(1)

יב ושם - אהרון מצד

בלש ובריא.

מה ל־3 מוקדי שלך יהודה הם סרי־הדעת? השרשרת. החפץ ששלל את הכוונה והאשה על הכס שוב התחנה על עם

II) אותם מאשכים שוב מלבד ל־3 מרחקים - הם הרצו בסוף ומותם תורתם מפשפ.

I) פוקאמאר הרוסים שאים מאמ־שם לנקבו לנדוך אחר דרך מכוונת תשם.

בוקאמאר של הקונפליקט מאיך הסיפור:

- דעתי יהודה, היהוד. החפץ: נראה שפ

-דעתי הסם ', היהו. הכוונה: נ.ר שם

לפער בנושאו נראה השם:

לגן ופאשר קיום אהה ומצוות.

צלמושר, יהודי מסורתי,

שפה הארץ מה הם חיפש.

יהודי מסורתי	יהודי הפלורנטיני
מסורת, יהודית:	מסורת - לא בדיק מסורת:
פעולות שגרתי (מסחה מוזן..)	פעמים אדמה
לפי התאזנן	נושאו נשק ומשתה אלימות
אוהב את אשתו	אוהב פחאדם ובחיים
יהודי פעולה	יהודי הפלורנטיני

שאנו מעלות הראשונה ובכל ניסדר. הוא חפץ, שהוא אלוהי ומושפל, אלא נקלע ותכן.

הסם הכי בשימוש, אחראי לרוב ההשמות (שהתחלת ע"י ריק..)

מפיצים שיש - השיטה הכי

השימוש הלא-רפואי, אולי גם ירצה, את הכמות ניתן שם לב את

הכמות, והתגובה היא במפיצה הרפואי. המסיבה הוא כשמוציא-ים שלמן יקבע אחד- עם שאפשר לא

סיבור מושאלים מצוינים מהצורה - צ'אנס ואחר. עקיבות המסיבה ושאר הכמות של הסיבור היא בשיחה

מפיצים שיש - הפעם ירצה. ברמה - מהנה, ציבור בלי-בוגים, וגם מתח, קונפליקט.

יקח וכך אינטרנט סוכנות, רוצה לה בצ'ט השקעה ומשאבים, מאיפה ש יקבל לה ניתן, מאוס.

- אחת ציבור כל פעם.

- השולחן תמיד מעניין, פירוש הוא הסם ציבור

- הציבור אבל הסם הוא יחזה" - קהל, פעם בחוקש

① מפיצים ראשון - ר.טואל. ר.טואל - סלם קהל שקוה

② מפיצים שיש - הפחד מאיך נראה

③ מפיצים ראשון - הכמה מאיך נראה הסם

מפיצים רפ"א - ציבור הכמה אבל הסם (אחרי הניקוי)

מפיצים שיש - מיקור הסם אבל הפחד (שיחזור שלמה)

: (הקבלה ניאוף)

סיבה ה.ך ואוכ"ם השם

סם קהל

ה כיאוס. המיסוס על 4 ציבור.

אחרונה..ם

(1) מהנה - מה

(2) ר.טואל - סל

(3) אוכ"ם - מ

אחרונה כ

אסיון פאוד הסס

(ד) אסיון עף שם: נ·סק·ג׳ה. נסס = מתק·. הסס מצ׳ש להם כיבוד מתוק עד כדי כ׳ה. קו

(ה) אסיון עף נמוש: מארקש בצ׳ה·ב׳ה תמה, נעלות שתח קטר"ל מארקש נאו פא·רופ

קלצ׳ה = ו׳ה·. הסס מתהצ׳ח פ·ל׳ה·תות, נעלם, (ע) מוות

(ו) אסיון עף שם: מ·ס·ק·ג׳ה. נסס = מתק·. הסס מצ׳ש להם כיבוד מתוק עד כדי כ׳ה. קו

(ז) אסיון עף פ·ל׳ה·תות: עקשן מצ׳ה·ל, עזיל ת·בעבה. מצ׳ה·ב׳ה שנה נא מתוכ

שה עמ׳ה·תו בעצם נ׳ה·מצ׳ה ל׳ה·ב׳ה·ות. מע׳ה·ב׳ה על

(ח) אסיון עף פ·ל׳ה·ר: תלבה אובס·קה על מארקה, פ·ל׳ה·ר ה·ע׳ה·ב׳ה בש

(ט) אסיון עף נמוש: מארקש בצ׳ה·ב׳ה תמה, נעלות שתח קטר"ל מארקש נאו פא·רופ

קלצ׳ה = ו׳ה·. הסס מתהצ׳ח פ·ל׳ה·תות, נעלם, (ע) מוות

(י) אסיון עף שם: מ·ס·ק·ג׳ה. נסס = מתק·. הסס מצ׳ש להם כיבוד מתוק עד כדי כ׳ה. קו

הקדמה

I. [illegible]

II. [illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible]